

Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ κεφ. 1-7

Τό παράπτωμα τοῦ Ἄχαρ

Πρὶν μπουῖν οἱ Ἰσραηλίτες στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας, στήν Παλαισίνη, ὁ Θεός πῆρε κοντά Του τόν μεγάλο τους ἡγέτη, τόν Μωυσῆ, ὅπως διαβάζουμε στό βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πού ὀνομάζεται **Δευτερονόμιο**. Δέν τούς ἄφησε, ὡστόσο, μόνους καί ἀβόηθους. Ὅρισε διάδοχο τοῦ Μωυσῆ τόν **Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ**. Τόν κάλεσε ὁ Θεός καί τοῦ εἶπε: «Ὅπως ἤμουν μαζί μέ τόν Μωυσῆ, ἔτσι θά εἶμαι καί μαζί σου. Δέν θά σ' ἀφήσω ποτέ μόνο. Ἔχε θάρρος! Ἐσύ θά κατακτήσεις καί θά μοιράσεις στόν λαό τή γῆ πού ὑποσχέθηκα σούς πατέρες σας, τόν Ἀβραάμ, τόν Ἰσαάκ, τόν Ἰακώβ».

Πολύ γρήγορα ἔδειξε ὁ Θεός ὅτι πραγματικά ἦταν μαζί του ὅπως τόσα χρόνια μέ τόν Μωυσῆ. Θυμάστε πῶς εἶχαν περάσει οἱ Ἰσραηλίτες μέσα ἀπό τήν Ἐρυθρά Θάλασσα; Μ' ἓναν παρόμοιο θαυμαστό τρόπο πέρασαν κι ἀπό τόν Ἰορδάνη ποταμό, γιά νά φτάσουν στήν ἀπέναντι ὄχθη, στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας: **Σταμάτησε ἡ ροή τοῦ ποταμοῦ!** Τά νερά πού κατέβαιναν ἀπό τήν πάνω μεριά σχημάτισαν ἓνα μακρὺ τεῖχος ἀπό πάγο· τά ὑπόλοιπα νερά χύθηκαν ὅλα στή θάλασσα. Ἄδειασε ὁ ποταμός! Ἔγινε στεριά, ὅπως ἄλλοτε ἡ Ἐρυθρά Θάλασσα, γιά νά περάσει ὁ λαός τοῦ Θεοῦ! Κι ἀμέσως μετὰ, ὀρη-

σαν πάλι τά νερά τοῦ ποταμοῦ καί κυλοῦσαν ἀσταμάτητα ὅπως κάθε μέρα.

Οἱ Ἰσραηλίτες ξεκινοῦν πλέον ἄφοβα γιά τήν κατάκτηση τῆς γῆς πού τούς ὑποσχέθηκε ὁ Θεός. Αὐτή τήν καταπληκτική κατάκτηση παρακολουθοῦμε στό βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τ' ὄνομα **Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ**.

Ἡ πρώτη πόλη πού οἱ Ἰσραηλίτες συναντοῦν μπροστά τους εἶναι ἡ **Ἰεριχώ** (δείχνουμε τήν εἰκόνα, βλ. *Ἡ Βίβλος*, σ. 182-183). Τά τείχη της πελώρια, ἔμοιαζαν ἀπόρθητα! Ἀλλά ὁ Θεός ἔχει τό σχέδιό Του καί ὁ πιστός λαός τό ἐκτελεῖ μέ ἀκρίβεια.

Ἐξί μέρες ὁ στρατός κάνει **ἕξι φορές τόν κύκλο** γύρω ἀπό τά ἀπόρθητα τείχη. Πίσω ἀπό τόν στρατό βαδίζουν **ἑπτὰ ἱερεῖς σαλπίζοντας**. Ἀκολουθοῦν ἄλλοι ἱερεῖς κρατώντας τήν **Κιβωτό τῆς διαθήκης**: ἓνα μεγάλο ξύλινο κιβώτιο καλυμμένο μέ καθαρό χρυσάφι (δείχνουμε τήν εἰκόνα ἀπό τή *Βίβλο*, σ. 144, ἢ ἀπό τό ἐποπικό ὑλικό), ὅπου ἦταν τοποθετημένες οἱ πλάκες μέ τίς Δέκα Ἐντολές καί μιά χρυσή στάμνα μέ μάννα. Πίσω ἀπό τήν πομπή αὐτή βιάδιζε καί ὁλος ὁ λαός, κρατώντας **ἀπόλυτη σιωπή**. Μόνο οἱ σάλπιγγες ἀκούγονταν.

Τήν **ἕβδομη μέρα**, ὁ Θεός δίνει ἐντολή νά ξεκινήσει καί **ἕβδομη περιφορά** γύρω ἀπό τά τείχη. Καί τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ φωνάζει: «Κραυγᾶστε ὅλοι δυνατά! Ὁ Θεός σᾶς παραδίδει τήν πόλη». Πραγματικά, αὐτή τή φορά ταυτόχρονα μέ τίς σάλπιγγες ἀκούστηκαν **ἀλαλαγμοί** ἀπ' ὅλο τόν λαό. Καί τότε γίνεται κάτι καταπληκτικό: **Τά τείχη τῆς ζακουσιῆς πόλης πέφτουν**, σωριάζονται, γίνονται συντρίμια! Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες μπόρεσαν νά ὀρμήσουν μέσα στήν Ἰεριχώ καί νά τήν κατακτήσουν. Πῶς νά εὐχαριστήσουν τόν Θεό γιά τή νίκη πού τούς χάρισε; Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ δίνει σ' ὅλους ἐντολή: Τό χρυσάφι καί τό ἀσήμι τῆς πόλης ν' ἀφιερωθεῖ ὅλο στόν

Θεό· κανείς νά μήν πάρει τίποτε γιά τόν έαυτό του!

Συνέβη ὅμως κάτι θλιβερό. Ἐνας Ἰσραηλίτης καταπάτησε αὐτή τήν ἐντολή. Εἶδε μιά ὄμορφη πολύχρωμη στολή, ἀσημένια νομίματα καί μιά χρυσή ράβδο, τοῦ ἄρρεσαν πολύ καί δέν μπόρεσε ν' ἀντισταθεῖ στόν πειρασμό. Τά ἄρπαξε καί τά ἔκρυψε στή σκηνή του. Ἡ συνείδησή του, βέβαια, διαμαρτυρόταν: «Μήν τό κάνεις», τοῦ ψιθύριζε, «εἶναι κλοπή! Ὅλα αὐτά εἶναι ἀφιερῶματα στόν Θεό, Τοῦ ἀνήκουν. Μή γίνεσαι κλέφτης!». Μιά ἄλλη φωνή ὅμως τοῦ ἔλεγε: «Δέν σέ βλέπει κανείς. Δέν εἶναι δά καί τόσο φοβερό αὐτό πού κάνεις. Κανείς ἄλλωστε δέν θά τό μάθει».

Τί λέτε, παιδιά, κανείς δέν τόν εἶδε; **Μά ὁ Θεός τά βλέπει ὅλα.** Εἶδε τήν ἀνυπακοή καί τήν παρανομία τοῦ Ἄχαρ. Κι ἀναγκάστηκε ν' ἀποσύρει τήν εὐλογία Του. Στήν ἐπόμενη μάχη οἱ Ἰσραηλίτες ἠττήθηκαν. Κατατροπώθηκαν, ἄν καί ἦταν λιγοστοί οἱ ἀντίπαλοι.

Βαρύ πένθος ἀπλώθηκε σ' ὄλο τό στρατόπεδο τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ προσεύχεται στόν Θεό. Τοῦ λέει τόν πόνο του: Γιατί τούς ἐγκατέλειψε; Κι ὁ Θεός τοῦ ἀπαντᾷ: Δέν μποροῦν νά ἔχουν τήν εὐλογία Του, γιατί ἔχουν ἀνάμεσά τους ἕναν κλέφτη.

Τήν ἄλλη μέρα τό πρῶτό Ὁ Ἰησοῦς καλεῖ σέ συγκέντρωση τίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ Θεός τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι **σπή φυλή τοῦ Ἰούδα** βρίσκεται ὁ ἔνοχος. Τή χωρίζει κατά δήμους. Ὁ κλέφτης ἀνήκει **στόν δῆμο τοῦ Ζαραῖ**, τοῦ φανερώνει ὁ Θεός. Κρατᾷ μόνο τούς ἄνδρες αὐτοῦ τοῦ δήμου. Καί νά, σέ λίγο γίνεται σ' ὅλους γνωστό ποίός εἶναι ὁ κλέφτης: **ὁ Ἄχαρ.**

Καλύτερα ν' ἄνοιγε ἡ γῆ νά τόν καταπιεῖ! Τί ντροπή ἦταν αὐτή πού ἐνιωθε! Πῶς νά σηκώσει τά μάτια του; Δέν τολμοῦσε νά κοιτάξει κανέναν. Ναί, τό ὁμολογεῖ, αὐτός εἶναι ὁ κλέφτης· σπή σκηνή του εἶναι κρυμμένα τ' ἀφιερῶματα τοῦ Θεοῦ. Αὐτός ἔδιωξε μακριά τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ κι εὐθύνεται γιά τήν πανωλεθρία τοῦ στρατοῦ.

Ἡ κλεψιά

Ὁ σοφός μας λαός λέει μιά παροιμία: **«Ὁ ψεύτης καί ὁ κλέφτης τόν πρῶτο χρόνο χαίρονται»**. Πραγματικά, συνήθως δέν ἀργεῖ ἡ ὥρα νά φανερωθεῖ ἡ ἐνοχή τους. Καί τότε πῶς νά χαροῦν; Ντρέπονται τούς ἀνθρώπους, τούς ἐπιβάλλεται ἡ τιμωρία καί ἡ ζωή τους γίνεται τυραννική.

Θυμάστε, παιδιά, πῶς ἀπαγορεύει ὁ Θεός τήν κλεψιά στόν Δεκάλογο; Ξεκάθαρη εἶναι ἡ ἐντολή Του: **«Μὴν κλέψεις!»**. Καί προσθέτει μία ἀκόμη σχετική ἐντολή: «Νά μὴν ἐπιθυμήσεις ὅσα ἀνήκουν στόν διπλανό σου!». Νά μὴν ἀφήσεις μέσα σου οὔτε τήν ἐπιθυμία γιά ξένα πράγματα, γιατί κινδυνεύεις τότε νά πέσεις στόν πειρασμό τῆς κλοπῆς.

Ἄλλιά κι ἂν ἀκόμη μᾶς δημιουργηθεῖ μιά τέτοια ἐπιθυμία, εἶναι ἀνάγκη **νά προλάβουμε τό κακό ὅσο εἶναι ἀκόμη νωρίς**, γιά νά μὴ γίνει κυριαρχικό μέσα μας τό πάθος τῆς κλεψιάς. Διηγοῦνται τό ἐξῆς συγκλονιστικό περιστατικό: Ζήτησε κάποτε ἕνας ληστής, πρὶν τόν τιμωρήσουν, νά δεῖ γιά τελευταία φορά τή μάνα του. Τοῦ τό ἐπέτρεψαν. Ἦρθε ἡ μητέρα του, ὅμως τί βλέπουν; Δέν ἔπεσε στήν ἀγκαλιά της, δέν δέχτηκε τά φιλιὰ της. Τί ἔκανε ὁ ληστής; Τή δάγκωσε! Μά γιατί; Γιατί θεωροῦσε αὐτήν ὑπεύθυνη γιά τό κατόντημά του. «Ὅταν ἦμουν μικρός», τούς ἐξήγησε, «κι ἔκλεψα γιά πρώτη φορά ἕνα ἀβγό, δέν μέ μάλωσε. Ὅταν, στή συνέχεια, ἔκλεψα μιά κότα ἀπό τό γειτονικό κοιτέσι μέ παίνεψε πού τό κατάφερα, χωρίς νά μέ πάρει κανεὶς εἶδηση. Καί σιγά σιγά ἄρχισα νά κλέβω ὀλοένα καί περισσότερα, ὀλοένα καί συχνότερα, ὥσπου δέν μπορούσα πιά νά νικήσω τό πάθος μου».

Γνωρίζετε, παιδιά, ποίος ἀπό τούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ κατόντησε κλέφτης; **Ὁ Ἰούδας**. Ἀπό ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἔγινε κλέφτης! Ἀγάπησε τόν χρυσό περισσότερο ἀπὸ τόν Χριστό! Στήν ἀρχή

κρατούσε χρήματα από τό ταμείο τῶν μαθητῶν καί, στό τέλος, γιά τριάντα ἀργύρια ἔγινε προδότης τοῦ Χριστοῦ!

Στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν θά μπορέσουν νά μποῦν οἱ κλέφτες, μᾶς βεβαιώνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ (βλ. Α΄ Κο 6,10). Πολίτες της εἶναι **οἱ ἅγιοι**, πού ὄχι μόνο δέν ἀρπάζουν ἀπό τούς ἄλλους, ἀλλά θυσιάζουν καί τά δικά τους. Γιά νά γίνουμε κι ἐμεῖς συμπολίτες τους, ὀφείλουμε **νά σεβόμαστε** ὅλα ὅσα ἀνήκουν στούς συνανθρώπους μας καί νά μάθουμε **νά δίνουμε** ἀπό τά δικά μας σ' ἐκείνους πού ἔχουν ἀνάγκη (βλ. Ἐφ 4,28).

**«Νά μήν κλέβεις», συμβουλεύει
τοῦ Θεοῦ ἡ ἐντολή.
Ἡ κλεψιά εἶναι ἀμαρτία
πού λερώνει τήν ψυχή.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἐγχρωμες εἰκόνες.
2. Μεσοσιχίδα: «Γῆ τῆς ἐπαγγελίας».
3. Ἐνθύμιο μέ τίς δύο ἐντολές.
4. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.